

той вече става пълнолѣтенъ. До това врѣме той трѣбва да е свършилъ образованието си въ училището. Сега добива право да облѣче хламида (дълга намѣтна прѣзъ рамо дреха) отъ тъменъ цвѣтъ, това показва, че той минава въ реда на възрастнитѣ. Докато юношитѣ сж въ училището, тѣ сж свободни; тѣхъ никой не тѣвари съ градски, народни или държавни тегоби. Сега вече слѣдъ пълнолѣтието си, ние напускаме музиката, граматиката, гимназията и игритѣ.

Ние постѣпваме въ военното училище.

Никога нѣма да забравя тържествената клетва, която всички другари тогава дадохме при постѣпването си въ военното училище, да служимъ войници.

Заведоха ни въ храма. Раздадоха на всѣкиго оржие и тогава се изправи прѣдъ насъ единъ офицеръ, който отъ името на републиката изговарѣше тѣзи хубави думи, които ние съ страхопочитание повтаряхме:

— Кълна се въ името на боговетѣ: че нѣма никога да посрамя това свещено оржие; че ще се бия безъ страхъ самичкѣ или съ другитѣ за нашата вѣра, за бащиното огнище и за нашето общо отечество; че нѣма да допусна да се разкжса, отслабне, намали или пропадне нашето мило отечество, че ще се покорявамъ на заповѣдитѣ, които дава народътъ и поставенитѣ отъ него чиновници; че ще изпълнявамъ законитѣ, изработени и приети отъ народа; че ще се боря противъ всички, които би поискали да унижатъ или напакостятъ на народа и отечеството. Боговетѣ да ми бждатъ на помощъ.

Съ тая клетва влѣзохме въ гражданския животъ. Оттукъ нататкъ ние вече принадлежимъ на държавата.